

РЕШЕНИЕ

№ 12071

гр. София, 26.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в публично заседание на 10.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **12872** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на Г. Ц. С., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. Г. С. от АК-В., срещу Заповед № 25-4332-004105/08.08.2025г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ - СДВР - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.
Жалбоподателят оспорва заповедта като нищожна, като се твърди, че същата е издадена от некомпетентен орган. Навеждат се доводи, че заповедта не обезпечава административнонаказателно производство, а има образувано досъдебно производство, което е в съдебна фаза – НОХД № 14497/2025г. Счита, че тъй като принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС“ е предвидена в чл.69а от НПК, при образувано наказателно производство същата може да се налага единствено по реда на посочената разпоредба от НК. Моли се обжалваната заповед да бъде обявена за нищожна, евентуално – да бъде отменена изцяло. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. С., който поддържа жалбата и моли да бъде уважена.
Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР не изразява становище по жалбата и не се представлява в съдебното заседание.
С процесната Заповед № 25-4332-004105/08.08.2025г., на Г. Ц. С. е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“ във

връзка със съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № GA 3556261 - за това, че на 07.08.2025г. Г. Ц. С. управлявал в [населено място] по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица] собствения си лек автомобил с марка БМВ И7 с рег. № 750П042 и при кръстовището с [улица], след като бил спрял за проверка, бил изпробван за наличието на алкохол в дъха с техническо средство Алкотест дрегер 7510 с фабр. № ARDM 0206, като същото отчело резултат 1,29 промила в издишания въздух. На лицето е издаден талон за медицинско изследване № 292541, според който е следвало да се яви до 45 мин. в УМБАЛ „Св. А.“. Съгласно Протокол за химическо изследване № 500/07.08.2025г., в изпратените проби за изследване, взети от Г. Ц. С., е установено етилов алкохол 1,13 промила.

Срещу Г. Ц. С. е образувано досъдебно производство /ДП/ № 1251/2025г. по описа на 06 РУ – СДВР, пр.пр. 24618/2025г. за престъпление по чл.343б, ал.2 от НК. В СРС е внесен обвинителен акт, като е образувано НОХД № 14497/2025г.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбата е подадена в срок, срещу подлежащ на обжалване акт, от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Разпоредбата на чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения може да се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, „който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Неоснователни са твърденията за нищожност на оспорената заповед поради липса на компетентност на административния орган, както и доводите, с които те се обосновават.

Съгласно чл.170,ал.1 АПК административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Едно от изискванията за законосъобразност е административният акт да бъде издаден от компетентен орган - аргумент от чл.146,т.1 АПК.

В случая, с оглед приложените по делото Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, и Заповед № 6400/07.07.2023г., издадена от директора на СДВР, с които са определени структурите и звената в МВР, които да осъществяват контрол по ЗДвП, и длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по чл.171 от ЗДвП, ответникът без съмнение се явява компетентен орган съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП. Тази компетентност е била налице и валидна към датата на издаване на процесната заповед – 08.08.2025г.

Тезата на жалбоподателя, че поради наличието на образувано срещу него наказателно

производство административният орган вече не е бил компетентен да налага принудителната административна мярка, предвид разпоредбата на чл.69а от НПК, не може да бъде възприета поради следното:

Според чл. 69а, ал. 1 от НПК, когато обвиняемият е привлечен за престъпление по глава единадесета, раздел II от особената част на НК, в резултат на което е причинена смърт или телесна повреда, както и за престъпление по чл. 325, ал. 3 от НК, прокурорът може да постанови временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство или на друг документ, с който се признава право по чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК. Съгласно чл. 69а, ал. 7, изр. първо от НПК, в съдебното производство правомощията по ал. 1, 5 и 6 се осъществяват от съда, който разглежда делото.

Видно от ал.1 от чл.69а НПК, прокурорът или съдът отнемат свидетелството за управление на МПС само когато лицето е привлечено като обвиняем за престъпление по чл. 325, ал. 3 от НК или за престъпление по глава единадесета, раздел II от особената част на НК, в резултат на което е причинена смърт или телесна повреда. Тоест, разпоредбата не предвижда отнемане на свидетелството за МПС от прокурора или от съда във всички случаи на образувано наказателно производство за престъпление по глава единадесета, раздел II от особената част на НК, а само тогава, когато в резултат на това престъпление е причинена смърт или телесна повреда.

В случая това не е така – действително, от приложенияте към жалбата доказателства действително се установява, че жалбоподателят е привлечен като обвиняем за престъпление по чл.343б, ал.2 от НК, т.е. такова по глава единадесета, раздел II от особената част на НК. Видно от обвинителния акт обаче, не е налице последната предпоставка по чл.69а,ал.1 НПК, а именно – в резултат на престъплението да има причинена смърт или телесна повреда. Следователно, не е налице хипотезата по чл.69а НПК за временно отнемане на свидетелството за управление от органите на наказателното производство, която да изключва налагането на принудителната административна мярка по чл.171,т.1, б.“б“ ЗДвП. При това положение, компетентността на административния орган за прилагане на мярката „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС“ по ЗДвП не е засегната от воденото наказателно производство срещу жалбоподателя. С оглед на това възраженията в жалбата, че като е наложил принудителната административна мярка административният орган е иззел функциите на прокуратурата и съда и е издал един нищожен акт, са неоснователни.

Оспорената заповед е издадена в изискуемата форма по чл. 172, ал. 1 ЗДвП и при съблюдаване на административнопроизводствените правила. Заповедта е мотивирана в достатъчна степен, с посочване на фактическите и правни основания.

Заповедта е и материално законосъобразна.

Разпоредбата на чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка. В случая заповедта е издадена за това, че жалбоподателят е управлявал превозното средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, по-точно 1,29 промила, което е установено при проверка с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух. Резултатът от проверката с техническото средство не се опровергава от последващото медицинско лабораторно изследване, което също е установило наличие на етилов алкохол в кръвта на жалбоподателя над 0.5 на хиляда, макар и в по-малка концентрация - 1,13 промила. Следователно, с оглед приложенияте по делото доказателства, наличието на фактическото основание по чл.171, т.1 б. „б“ от ЗДвП за прилагане на принудителната мярка следва да се счита за безспорно установено.

Заповедта съответства и на целта на закона – налагането на мярката цели да се предотврати

извършването на нарушения на правилата за движение, да се гарантира сигурността и безопасността на участниците в движението по пътищата. С оглед изложеното, Заповед № 25-4332-004105/08.08.2025г. се явява законосъобразна изцяло и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Ц. С. срещу Заповед № 25-4332-004105/08.08.2025г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: